

12. navadna nedelja

Pirniče, 24. junija 2018

»Dan državnosti«

Dragi bratje in sestre!

Slovenija praznuje rojstni dan. Ali povedano natančneje: Slovenci praznujemo dan, ko je naša domovina tudi formalno postala neodvisna. Na ta dan sta bili sprejeti Deklaracija o neodvisnosti Slovenije in Temeljna ustavna listina o samostojnosti in neodvisnosti Slovenije, sicer slavnostno razglašeni 26. junija, na Trgu republike v Ljubljani. Slovenija je pred 27. leti postala neodvisna in samostojna država.

Prepričan sem, da so veliki večini teh, ki smo starejši od 27 let, dogodki v zvezi z osamosvajanjem in vzpostavljanjem naše države ostali zapisani globoko v spominu, kot čas poguma in ponosa, čas izrazite pripadnosti in narodne enotnosti, čas odprt v prihodnost, poln upanja in sanj.

Bolj ko se oziramo okrog sebe po svetu, bolj jasno se zavedamo, da je bila uresničitev sanj o samostojni državi, pravzaprav en sam velik čudež. Pogledajte samo kako dolgo in s koliko žrtvami se za samostojno državo borijo nekateri drugi narodi: Palestinci, Kurdi, Katalonci. Bili bi krivični, če bi prezrli žrtve, ki so izgubile življenja v vojni za Slovenijo, ampak, če smo realni: v slovenski osamosvojitveni vojni je padlo 76 oseb: 19 na slovenski strani, 45 na jugoslovanski, 12 pa je bilo tujih državljanov. Samo ob protestu zaradi odprtja ameriškega veleposlaništva v Jeruzalemu 14. maja letos, je bilo v Gazi ubitih najmanj 60 Palestincev. Te številke omenjam le zato, da bi se zavedali, kako zelo dragoceno je imeti samostojno državo in kolikšno ceno so nekateri narodi pripravljeni zastaviti za to. Bratje in sestre: se zavedamo s kakšnim bogastvom smo bili obdarjeni? Bojim se, da ne.

Dragi starši, ste se kdaj zanimali kakšno glasbo poslušajo vaši otroci? In ne bodite presenečeni, če vam povem, da besedila, seveda v glavnem niso slovenska, ampak tudi angleška niso. Nostalgija po balkanskem kotlu se plazi med nami. Ne razumite me narobe: nič nimam proti Balkanu, ampak Slovenci to zagotovo nismo, čeravno nas o tem določeni mediji vedno znova skušajo prepričati. Po drugi strani se uspehu tega gibanja proti jugu niti ne kaže čuditi. Ja kaj pa naša mladina sploh ve o diktaturi, ki nas je tlačila skoraj 50 let? V šoli, razen učiteljev, ki o tem spregovorijo samoiniciativno, o dogodkih osamosvojitve skorajda ne govori nihče. Kaj šele da bi v programu imeli domovinsko vzgojo, vzgojo za ponosno in odgovorno državljanstvo. Priznati

moram, da se zadnja leta sploh ne čudim več, ko me otroci le čudno gledajo, ko jim pri verouku pokažem sliko Jožeta Pučnika... A to je tisti po katerem se imenuje letališče?

Groza nas mora biti, ko gledamo, kaj z našim jezikom počnejo tisti, katerih prva skrb naj bi bila obramba naše kulturne istovetnosti: tisti, ki odslej na fakultetah poučujejo študentke moškega in ženskega pola.

Dragi bratje in sestre. Dar samostojne, svobodne in suverene države je predragocen, da bi smeli z njim tako mačehovsko ravnati. Morda se bo slišalo omalovažujoče do žrtev, ampak videti je, da smo ga dobili prepoceni, da bi ga znali prav ceniti.

A še je čas, predragi, da to popravimo. Domovina je mati. In pubertetniku se kaj rado zgodi, da v fazi odraščanja vse druge ceni in spoštuje bolj kot tiste, ki so mu dali življenje. Najbrž bomo nekoč tudi Slovenci prerasli svojo puberteto, in le upamo lahko, da za mater - ko ji bomo izpovedali svojo ljubezen - ne bo že prepozno.

Zato, bratje in sestre, naj dolgo živi naša domovina. Naj se veseli napredka in rasti svojih sinov in hčera; naj bo ponosna na njihove dosežke, predvsem pa na njihovo poštenost, pravičnost in solidarnost. Naj bo ponosna na nas, ko bo tujca slišala priznati, da tod živijo delavni in pošteni ljudje. Amen.